

YKSITYIS Etsivä

JURi NUMmeLiN

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

Yksityisetsivä

Juri Nummelin

Yksityisetsivä

Kustantamo Helmivyö
Turku 2018

Juri Nummelin: Yksityisetsivä

ISBN 978-952-7211-24-3

Painopaikka: BoD, Norderstedt, Saksa

Kesä 2005

I

”Tuosta ovesta mennään sisään, tästä ulos.”

Kaveri mulkaisi minua. Nuori tyyppi, reilu kaksikymppinen, vaaleanruskea, niin kuin somalit useasti. “Lukeeko tässä muka, että pitää mennä tuosta ovesta?”

“Aina sisälle mennään vasemmalta ja ulos tullaan oikealta”, sanoin.

“Ei se ole mikään liikennesääntö. Sitäpaitsi mähän olen menossa ulos oikealta.”

“Vasemmalta.”

“Siis mitä? Kummasta sitä nyt mennään? Tiedätkö itsekään?”

“Rupeatko vittuilemaan vai?”

“Hei, päästä nyt vaan ohitse, mulla on kiire

bussiin.”

“No mene sitten”, sanoin ja väistin. Kaveri lehahti ohi hajuvedeltä löyhkäten. Olin kuulevinani että se mutisi itseksensä vitun urpo. Mietin hetken, että taklaisin sen maahan, mutta se ei ehkä näyttäisi hyvältä.

“Perkeleen mutiainen”, mutisin perään ja painuin Wiklundin lipan alta torille ja suoraan auringonpaah-teeseen. Maalaismyyjät olivat jo laittamassa kojujaan pois. Maahan oli pudonnut joltain myyjältä pari tomaattia. Kumarruin ja poimin ne käteeni.

“Tule silloin kun tavaroista maksetaan.” Se oli joku kurttuinen jyväjemmari.

“Hetä huomenna”, sanoin kääntymättä ja maiskut-telin tomaatteja kävellessäni autolleni.

Corolla oli kuuma kuin pätsi ja minun piti istua hetki ovi auki. Puraisin viimeisen tomaatin halki ja tomaattimehua lensi housuilleni.

”Vitun vitun vittu!” huusin ja sysin tomaatinsie-meniä housuiltani. Vaaleissa housuissa oli jo ennes-tään pari tahraa.

Paiskasin oven kiinni, katsoin takapenkillä olevia kylttejä ja käynnistin auton. Ajoin melkein päin punaisia kun lähdin pitkin Yliopistonkatua ja suunnistin Lausteelle päin.

Karvaranteet olivat jo aloittaneet pelin, kun saa-

vuin jalkapallokentälle. Tyyppejä oli noin kymmenen ja joukkueet olivat liian pieniä. Sellaisia ne ovat, eivät tunne sääntöjä. Ei jalkapalloa jumalauta pelata viiden miehen joukkueilla.

Iskin ensimmäisen kyltin kentän reunaan ja harpoin pari askelta laittaakseni toisen hiukan kauemmaksi. Kun iskin sitä ruohikkoon, yksi tyypeistä huomasi minut.

”Hei, mitä sinä teet?” se huusi.

”Miltäs näyttää?” sanoin, mutta en niin kovaa, että se olisi kuullut.

”Hei, anna olla, ota ne pois!” tyyppi huusi ja lähti juoksemaan minua kohti.

”Enkä ota”, huusin takaisin ja rupesin laittamaan kolmatta kylttiä.

”Miksi sinä näitä laitat?” mies huusi. Sillä oli shortsit jalassa ja helvetilliset hauikset. Aloin uudestaan hikoilla, mutta hiki oli kylmää.

”Tämä on minun oikeuteni, minä ilmaisen mielipiteeni”, sanoin ja rupesin laittamaan kolmatta kylttiä maahan. Olisi pitänyt tulla aikaisemmin ennen kuin ne olivat aloittaneet pelin.

Kaveri riuhtaisi yhden kylteistä irti maasta ja paiskasi sen nurmikolle. Kyltissä luki *Somali somaleille, Suomi suomalaisille*.

”Painu täältä pois! Me halutaan vain pelata!”

Iskin kolmatta kylttiä pienellä vasaralla viimeisen kerran. Kyltit saisivat jäädä, niitä voi tehdä aina lisää. Jarkko ja sen kaverit väsäsi niitä mielellään, kun ei niillä ollut muuta tekemistä. Muut neekerit lähestyivät kentältä ja sanoin itselleni, että nyt oli aika häipyä. Vaikka olinkin yksityisetsivä, ei minulla sentään ollut lupaa ammuskella mutiaisia.

”Eipä tässä muuta.” Nostin maahan heitetyn kyltin mukaani ja hölkkäsin autolle. Ei tehnyt mieli juosta, kun oli niin kuuma enkä olisi halunnut näyttää pelkurilta, mutta ei tehnyt mieli jäädä paikoilleenikaan. Jos niillä olisi ollut vaikka terotetut hampaat.

Heitin kyltin Corollan takapenkille. Siinä luki *Neekerit hirteen!* Varmaan ihan hyvä etten ollut ehtinyt laittaa sitä maahan. Minkä vitun takia ne idiootit olivat edes tehneet tuollaisen kyltin?

”Hei, tiedättekte mitä eroa on kuolleella neekerillä ja paskakasalla?” Jarkko kysyi.

Se oli kysynyt sitä jo varmaan satatuhatta kertaa aikaisemminkin, mutta silti juttu jaksoi naurattaa.

”No?” Tuubi kysyi. En tiedä, mistä tyyppi oli saanut lempinimensä, mutta ei ainakaan siitä, että se olisi ollut kovin fiksu. Olisikohan se vedellyt liimaa nuore-

na jätjänä Paattisilla? Tuubi oli uusi tyyppi näissä kuvioissa, nuori lerppahuulinen skini. Oli hakannut neekereitä ihan itsekseen ennen kuin oli liittynyt Turun Sisuun.

”Paskakasa muuttuu valkoseksi ja lakkaa haisemasta!” Jarkko huusi ja alkoi nauraa. Nauru oli jo aika väsynyttä. No vittu, jätkä oli nauranut juttua jo vuodesta -74, jolloin se oli syntynyt paattislaisessa saunassa. Tyypin isä oli varmaan ensimmäiseksi kertonut jutun pojalleen ylpeänä. Sittemmin äijä oli juonut itsensä tärviölle ja pamauttanut päästään puolet pois joskus 80-luvulla, kun kaikilla muilla meni hyvin. Minullakin.

”Ne kyltit jäi sinne”, sanoin. ”Sain yhden tuotua takaisin.”

En sanonut, että minulta jäi sinne kaksi kylttiä, joita en ollut ehtinyt laittaa edes maahan.

”Niitä tyypejä oli liikaa”, jatkoin, kun Jarkko ja Tuubi katsoivat minua.

”Mennään hakemaan ne”, Tuubi sanoi.

”Eiköhän ne ole jo potkittu mäsäksi”, sanoin.

”Sitten pitää tehdä uusia”, Jarkko sanoi.

”Älkää enää tehkö semmoista missä lukee että neekerit hirteen, se on vanhentunutta kamaa”, sanoin.

Tuubi hörähti, Jarkko rykäisi.

Sitten kukaan ei sanonut vähään aikaan mitään.

”Onko meillä vielä niitä EU on rikos –lappuja?”
kysyin.

Jarkko mulkaisi minua. ”On. Miten niin?”

No kun ei ole töitä eikä ole mitään muutakaan tekemistä kuin laittaa helvetin kylttejä ja lappuja ja tarroja joka paikkaan. Ääneen sanoin: ”Voisin käydä laittamassa niitä. Saa päivän työt tehtyä.”

Jarkko kaivoi takaansa laatikon ja sieltä kourallisen tarroja. Hän heitti ne pöydälleni ja ne levisivät viuhkaksi. *EU on rikos* tuijotti minua kasvoihin. Tunsin kuuman kuristavan kurkkuani ja sanoin: ”En ota niitä kaikkia.” Nappasin pöydältä muutaman tarran. ”Nähdään taas. Laittakaa ovet lukkoon kun lähdette. Älkää vastatko puhelimeen.”

En ollut saanut Corollaa pysäköityä varjoon ja ähkäisin istuessani alas. Minua inhotti ajatus käyttää shortseja, mutta jos helteet jatkuisivat vielä kauankin, olisi pakko. Muuten saisin sydänkohtauksen. Lääkäri oli varoittanut siitä jo vuosi pari sitten. Eikä se ollut edes mikään päivystyksen sijaismutiainen, vaan ihan oikea lääkäri.

Heitin tarrat takapenkille ja päätinkin mennä kallelle. Pistin auton Rock Pub Pietron eteen. Se oli avattu sen jälkeen kun se ampumistapaus, jossa joku seko-

pää oli ampunut tarjoilijan, oli selvitetty. Päätin, että voisin juoda yhden ja silti ajaa kotiin. Tai kaksi.

Baarimikko tervehti. Nyökkäsin ja sanoin: ”Karhu.” Se iskettiin suoraan pullossa eteeni. Join siitä melkein puolet ahneesti ja tunsin hikoilun hiukan hellittävän. Sitten tajusin, että oli pakko mennä kuselle. Vessassa, kun housut olivat jo kintussa ja näin hikiset munakarvani, tajusin, että olin unohtanut toimistoon muistikirjani. Vetäisin baaritiskillä kaljan tyhjäksi ja maksoin. Kuumassa kalja oli noussut niin nopeasti päähän, että pää tuntui heikolta kun laitoin Corollan käyntiin. Nyt se sentään oli saanut olla varjossa.

Toimiston ikkunassa talon kakkoskerroksessa oli alasvedetty rullaverho. Se oli aina vedetty alas. En halunnut, että kukaan näkisi sisään ja näkisi toimitto-
man läskin, joka vain odotti että joku soittaisi. Samalla se oli olevinaan mainos. Rullaverhossa oli Sherlock Holmesin näköinen mies, jolla oli käyrä piippu suussa, ja teksti: ”Jorma Kulma, yksityisetsivä”. Ei mikään Mike Hammer siis. Mika Vasara olisikin paljon parempi. Tai vittu Nuija.

Sisältä kuului jotain kolinaa. Kun avasin oven, näin Tuubin muna pystyssä pöydän takana. Pöydällä oli pornolehti. Jarkko istui tuolissa, joka oli varattu asiakkaille. Se oli ehtinyt joko työntää munansa takaisin

housuihin tai sitten se ei ollut alkanut vielä runkkaamaan.

Tuijotin niitä hetken aikaa ja ne tuijotti minua.

”Vitun homot saatana!” huusin. ”Painukaa helvettiin runkkaamasta!” Otin pari nopeaa askelta ja hui taisin Tuubia. Se väisti enkä osunut. Tuubi rupesi työntämään munaa takaisin housuihinsa. Heitin sitä pornolehdellä. ”Vittu ei ole takaisin tulemista, saatanan hintit! Vittuako runkkaatte saatana kaverin duunissa?!” Hyppäsin Jarkon luokse. Vedin sen pystyyn ja heitin vasten seinää.

”Hei, sori, mä oon tosi...” Jarkko yritti sanoa. Sillä oli vaaleansiniset farkut, jotka olivat revenneet polven kohdalta. Isänmaan toivot saatana.

Jarkko seiso i seinää vasten sen näköisenä kuin se olisi halunnut hypätä ikkunasta ulos. Tuijotin sitä ja sitten tein eleen ikään kuin olisin vetäissyt sitä turpaan. Olisi ansainnut. Kaveri väisti ihan turhaan.

”Painukaa siitä jo!” Tartuin Jarkkoa paidasta ja työntäsin sitä oven suuntaan. ”Saatana jos vielä näytätte täällä naamaanne!”

”Hei sori vielä, mä soittelen”, Jarkko sopersi kun ne menivät ovesta.

”Vitut soitat”, sanoin, mutta vähän vaisusti jo. Kurkussa tuntui kuristusta ja sydän löi liian tiheästi.

Piti istua alas. Muija, jonka perseeseen työnnettiin isoa punaista dildoa, tuijotti minua lattialta. Jos ei olisi tuntunut siltä kuin olisin kohta kuollut, olisin voinut itse ruveta vetämään käteen.

Aina kun tulin sisään kotiin, haistoin jotain pilaantunutta. Olin aamulla heittänyt roskat ulos, joten ei siellä olisi pitänyt olla mitään pilaantunutta. Hajuun tottui kun oli ollut vähän aikaa sisällä.

Katselin hetken postia, joka oli tullut joltain lahtelaiselta natsilta, ja nakkasin sen sitten paperinkeräykseen. Istuin sohvalle ja katselin 80-luvun alussa ostetulla sohvapöydällä olevia lehtiä. Pari vanhaa Hakkapeliittaa ja Signaalia, jotka olin saanut palkkioksi yhdeltä tyypiltä, kun olin hätistellyt hänen somalinaapuriaan, muutama pornolehti ja Seura, jonka kannessa oli Matti Vanhanen. Tammikuussa olisi presidentinvaalit.

Kun olin katsellut lehtien kansia tarpeeksi, heilautin kaikki lehdet lattialle. Pornolehti lehähti auki ja minua tuijotti lehden aukeamalta isotissinen neekerimuija. Päätin vetää käteen siinä samassa. Hinkkasin itseäni ainakin viisi minuuttia ennen kuin tuli.

Kun olin pessyt käteni, en keksinyt mitään tekemistä. Katselin telkkarista typeriä ohjelmia. En halun-

nut syödä mitään. Oli liian kuuma. Jääkaapissa ei ollut kaljaa. Mietin, hakisinko sitä kaupasta.

Sitten, joskus kahdeksan aikaan, kännykkä soi. Numero oli minulle outo. Aina en vastannut puheluihin, joista en tiennyt, keneltä ne olivat. Eikä minulle yleensä tähän aikaan soitettu työpuheluitakaan. Vastasin kuitenkin tähän. Jos se olisi lehtimyyjä, ainakin saisin kuunnella nuoren tytön ääntä ja vetää myöhemmin käteen.

”Terve, täällä Kassila”, sanoi matala, mutta terävä miehen ääni.

Kassila? Mikä vitun Kassila? Matti Kassila? Se elokuvaohjaaja?

”Terve”, sanoin.

Ääneni oli ilmeisesti sen verran epäröivä, että toisessa päässä mies naurahti. ”Etkö muista? Oltiin 80-luvulla samoissa hommissa.”

”Kassila?” sanoin ääneen ja kuulostin omastakin mielestäni typerältä.

Sitten muistin. Kassila oli isomahainen poliisi, joka oli ollut Raumalla passipoliisina ennen kuin oli muuttanut kaupungista pois. Olin myöhemmin seurannut perässä, mutta en ollut tavannut Kassilaa enää uudestaan.

”No nyt muistan. Ne olivat aikoja. Eivät olisi saa-

Korkeaoktaanista psykologiaa!

Kesä 2005, presidentinvaalit lähestyvät.

Turkulainen yksityisetsivä Jorma Kulma puuhailee
nousevan äärioikeiston parissa ja joutuu
tekemään tilia menneisyytensä kanssa.

Aatovereista ei ole apua enää siinä
vaiheessa, kun elämänhallinta pettää. Vatsakaan
ei toimi halutulla tavalla. Tunterta kiihdyttää myös
lihaksikas afrikkalainen Francois, joka asuu
pakolaisena Lausteen lähiössä.

Juri Nummelinin Yksityisetsivä on jotain aivan
muuta kuin perinteiset rikosromaanit: härski,
arvaamaton, asiaton, poliittinen.

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

Kansi: JT Lindroos | oivas.com

ISBN: 978-952-7211-24-3

9 789527 211243